

MUISTIO

Asia: **Muistio täysistunnosta**
– Bryssel 6. ja 7.6.2002 ¹

I Täysistunnon avaus

1. Valmistelukunnan puheenjohtaja Valéry Giscard d'Estaing avasi istunnon. Häntä avustivat varapuheenjohtajat Giuliano Amato ja Jean-Luc Dehaene.
2. Puheenjohtaja muistutti, että puheenjohtajisto on asettanut aikarajat esityslistan jokaiselle kohdalle, jotta se jäsenyisi paremmin; tämä tarkoittaa, että vain rajallinen määrä henkilöitä saa puheenvuoron. Tässä yhteydessä puheenjohtaja korosti, miten tärkeää on, että puhujat noudattavat tarkoin kolmen minuutin aikarajaa, jotta kaikilla puheenvuoroa pyytäneillä valmistelukunnan jäsenillä olisi todellakin "yhtäläiset mahdollisuudet".

II Vapauteen, turvallisuuteen ja oikeuteen perustuva alue: Euroopan unionin ja jäsenvaltioiden rooli (Conv 69/02 ja Conv 70/02)

3. Puheenjohtaja aloitti muistuttamalla, että vapaus, turvallisuus ja oikeus ovat aloja, joilla Euroopan tason toimet koetaan sekä mielipidekyselyiden että valmistelukunnan jäsenten

¹ Täysistunnon täydellinen istuntoselostus on verkossa osoitteessa www.european-convention.eu.int

esitysten perusteella tarpeellisiksi. Hän muistutti myös käytössä olevien menetelmien ja mekanismien monimutkaisuudesta, mistä johtuu tarve niiden pikaiseen uudelleenarviointiin. Hän esitteli lopuksi asiakirjan Conv 69/02, jossa on sisällöltään vaihteleva katsaus turvallisuuden ja oikeuden alan saavutuksiin ja jossa luetellaan tietty määrä kysymyksiä tai keinoja, joita valmistelukunnan kannattaisi tutkia.

4. Yli viisikymmentä valmistelukunnan jäsentä osallistui keskusteluun¹. Valmistelukunnassa on käyty runsasta ja vilkasta mielipiteidenvaihtoa aiheesta, joka on kaikkien osallistujien mielestä kansalaisten keskeisenä huolenaiheena. Monet valmistelukunnan jäsenet muistuttivat sitä paitsi, että aihetta käsitellään myös erikseen Sevillan Eurooppa-neuvostossa.

i) Yleinen ongelmanasettelu

5. Erittäin suuri enemmistö valmistelukunnan jäsenistä ilmoitti kannattavansa suurempaa Euroopan unionin osallistumista turvallisuus- ja oikeuskysymyksiin painottaen sitä, että jäsenvaltioiden omat edellytykset ovat yksinään riittämättömät rajat ylittävän rikollisuuden torjumiseksi. Tuotiin esiin, että ihmiskauppa, huumausainekauppa ja järjestäytynyt rikollisuus toimivat välittämättä oikeudellisista ja hallinnollisista rajoista.
6. Monet puhujat muistuttivat turvallisuusvaatimusten ja perusarvojen kunnioittamisen välisen tasapainon säilyttämisestä. Tässä yhteydessä eräät puhujat mainitsivat perusoikeuskirjan, jonka sisällyttämistä perussopimukseen he toivoivat. Euroopan yhteisön tai Euroopan unionin liittymistä Euroopan ihmisoikeussopimukseen ehdotettiin myös useasti. Muutamat puhujat mainitsivat myös liittymisen Euroopan sosiaaliseen peruskirjaan tai pakolaisten oikeusasemaa koskevaan yleissopimukseen.

ii) Politiikkojen tarkastelu

7. Useat puhujat toivoivat, että määriteltäisiin tarkemmin rajat ylittävä rikollisuus, joka vaatii Euroopan tason vastatoimia. Tässä yhteydessä eräät ehdottivat pidemmälle vietyä kansallisten rikoslainsäädäntöjen yhdenmukaistamista etenkin rikosten ja vähimmäis- ja enimmäisrangaistusten määritelmien osalta, kun taas toiset kiinnittivät huomiota

¹ Tähän muistioon liittyy lisäys, joka sisältää luettelon puhujista.

vastavuoroisen tunnustamisen periaatteeseen. Useat ehdottivat molempien lähestymistapojen yhdistämistä ja olivat sitä mieltä, että vaikka useimmissa tapauksissa on mahdollista valita vastavuoroinen tunnustaminen, tietyissä tapauksissa tarvitaan kuitenkin yhdenmukaistamista. Monet korostivat suuremman yhdenmukaistamisen tarvetta turvapaikka- ja maahanmuuttoasioissa, kun taas eräät toivoivat, että jäsenvaltiot voisivat säilyttää kansallisen politiikkansa etenkin maahanmuuton ja työmarkkinoille pääsyn osalta. Useat valmistelukunnan jäsenet korostivat, miten tärkeää on erottaa toisistaan turvapaikkapolitiikka ja maahanmuuttopolitiikka. Turvapaikka-asioissa on kunnioitettava humanitäarisii sitoumuksia, etenkin Geneven yleissopimusta, ja Euroopassa on toteutettava vastuun jakamista. Maahanmuuttopolitiikassa on kyse muista aiheista, kuten työmarkkinoiden tarpeista ja yhteiskunnan integroimiskyvystä.

8. Eräät puhujat ehdottivat menemistä nykyisten perussopimusten sääntöjä ja vähimmäisnormien näkökulmaa pidemmälle ja todellisen yhteisen turvapaikkajärjestelmän luomista tarkistamalla EY:n perustamissopimuksen 63 artiklan oikeusperustaluetteloa yhtenäisemmän järjestelmän aikaansaamiseksi, jossa heijastuisi Tampereella sovittu poliittinen ohjelma ja jossa mentäisiin Nizzan sopimusta pidemmälle määräenemmistöön siirtymisen osalta. Turvapaikanhakijoiden ja laittomien maahanmuuttajien nykyistä tilannetta ja kohtelua Euroopassa on sitä paitsi usein pidetty huolenaiheena.
9. Useat puhujat painottivat EU:n oikeus- ja sisäasioita koskevan politiikan ulkoista ulottuvuutta ja toivoivat parempaa yhteistyötä näissä asioissa etenkin naapurimaiden kanssa, mainittuun politiikkaan liittyvien kysymysten lisääntyntä huomioimista EU:n ulkosuhteissa sekä niiden koordinoitua muiden ulkosuhteiden osa-alueiden, kuten kauppaa- tai kehityspolitiikan kanssa.
10. Yksityisoikeuteen liittyviä kysymyksiä otettiin kaiken kaikkiaan vain vähän esille.

iii) Institutionaaliset rakenteet, legitimiys ja tehokkuus

11. Useat puhujat ottivat esiin kysymyksen pilarijaosta. Suuri enemmistö asetti tämän jaon perusteet kyseenalaisiksi ja puolsi nykyisen kolmannen pilarin asioiden (poliisiyhteistyö ja oikeudellinen yhteistyö rikosasioissa) täydellistä yhteisöllistämistä (toisin sanoen tavanomaisten yhteisön menettelyjen soveltamista) tai ainakin yhteisön rakenteiden ja mekanismien laajempaa soveltamista niihin. He korostivat etenkin oikeudellisten välineiden, oikeudellisten valvontajärjestelmien ja avoimuutta koskevien sääntöjen etuja yhteisön oikeudessa. Jotkut toivat sitä vastoin esiin sen seikan, ettei yhteisön päätöksentekomenetelmiä voida sellaisinaan soveltaa kaikilla turvallisuuteen ja oikeuteen liittyvillä aloilla.
12. Monet kysyivät, koskevatko yhteisöllistämistä vaativien tahojen perustelut aina samoja yksityiskohtia ja painottivat käytännöllisen lähestymistavan tärkeyttä. Siihen kuuluu välineitä ja menettelytapoja koskevien tarvittavien parannusten konkreettinen ja askel askeleelta etenevä tarkastelu. Tässä yhteydessä ehdotettiin, että voitaisiin harkita tiettyjen aiheiden erityispiirteiden mukaan sovellettavien erilaisten päätöksentekomenettelyjen rinnakkaista käyttöä samoissa puitteissa. Lopuksi jotkut puhujat arvioivat, että kolmanteen pilariin kuuluvien aiheiden täydellinen tai osittainen yhteisöllistäminen johtaisi kansallisten hallitusten ja parlamenttien vallan vähenemiseen, mitä ääripuolueet ja populistit voisivat käyttää hyväkseen.
13. Kysymys demokraattisesta legitimiydestä ja valvonnasta otettiin useasti esiin. Monet valmistelukunnan jäsenet toivoivat, että Euroopan parlamentista tulisi rinnakkaislainsäätäjä sekä jo yhteisöllistettyjen aiheiden että EU:n rikoslainsäädäntötoiminnan osalta ja joka tapauksessa siltä osin, joka liittyy oikeudelliseen yhteistyöhön rikosasioissa. Toiset korostivat, että kansallisten parlamenttien asemaa tulisi vahvistaa ilman että tästä tulisi vaihtoehtoa edelliselle ehdotukselle. Eräät puhujat arvostelivat EU:n elimiin kohdistuvan valvonnan puutteellisuutta kolmannen pilarin kattamalla alalla, kuten Europolin kohdalla (myös Eurojust mainittiin) ja vaativat Euroopan tason valvontaa. Yksi jäsen arvioi nykyisen kansallisten parlamenttien harjoittaman valvonnan tyydyttäväksi.

14. Esitettiin erilaisia malleja yhteisten elinten pitemmälle viedylle valvonnalle: Euroopan parlamentti voisi valvoa niitä erityisen komitean välityksellä, ne voitaisiin yhdistää yhteisölliseen järjestelmään, esimerkiksi asettamalla ne komission alaisuuteen, tai voitaisiin luoda uusi EU:n korkean edustajan virka, jonka haltija toimisi kansallisten parlamenttien välittäjänä kolmannen pilarin alalla ja olisi vastuussa näiden elinten toimivuudesta.
15. Eräät puhujat arvostelivat aloiteoikeuden jakamista komission ja jäsenvaltioiden kesken ja olivat yleensä sitä mieltä, että tämän oikeuden tulisi tästä lähtien olla yksinomaan komissiolla. Tässä yhteydessä esitettiin myös ajatus jäsenvaltioiden tekemien aloitteiden alistamisesta oikeudelliseen etukäteiskontrolliin.
16. Suurin osa puhujista toivoi yksimielisyyttä koskevan säännön hylkäämistä turvapaikka- ja maahanmuuttoasioissa (ensimmäinen pilari) ja rikosoikeudellisen yhteistyön alalla (kolmas pilari).
17. Nykyisen kolmannen pilarin kattamien alojen osalta monet valmistelukunnan jäsenet katsoivat, että tarvitaan parannettuja ja yksinkertaisemmin käytettävissä olevia oikeudellisia välineitä. Nämä jäsenet totesivat erityisesti, että yleissopimukseen turvautumisesta on tullut hyödytöntä, sillä ratifiointimenettelyt ovat liian hitaita. Monet painottivat, että tarvitaan samoja välineitä kuin yhteisön oikeudessa ja etenkin suoraan vaikuttavia välineitä, toisin sanoen suoraan sovellettavissa olevia välineitä, kuten asetukset ovat yhteisön politiikkojen puitteissa. Tuotiin moneen kertaan esiin puitepäätöksiä ja päätöksiä koskevat rajaamis- ja soveltamisvaikeudet niiden nykyisten SEU:n mukaisten määritelmien perusteella.
18. Useat valmistelukunnan jäsenistä vaativat, että yhteisöjen tuomioistuimen toimivaltaa laajennettaisiin ja että se saisi täyden toimivallan nykyisen kolmannen pilarin kattamien asioiden suhteen. Eräät jäsenet mainitsivat erikseen yksityisten muutoksenhakukeinon luomisen näille aloille. Monet puhujat painottivat myös, että jäsenvaltion jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämisestä koskevan menettelyn yhteydessä komission tulisi voida saattaa asia yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi.

19. Jotkut puhujat vaativat, että joitakin jäsenvaltioita nykyään koskevia erityisiä osallistumista koskevia järjestelyjä (mahdollisuus liittyä) tarkasteltaisiin uudelleen. On joskus esitetty ajatus niiden korvaamisesta mahdollisuudella rakentavaan äänestämistä pidättäytymiseen.

iv) Yhteistyövälineet

20. Enemmistö puhujista valitti sitä, että Europolilla ei ole oikeudellisia eikä aineellisia keinoja tehtäviensä suorittamisen varmistamiseksi, ja toivoi, että Europolista tulisi nopeasti todella toimiva. Tästä syystä sen tulisi saada lisää toimintakeinoja ja -valtuuksia; jälkimmäisiin tulisi joidenkin puhujien mukaan kuulua valtuudet pyytää kansallisia poliisivoimia käynnistämään tutkintatoimet ja myös mahdollisuus toteuttaa konkreettisia tutkintatoimia yhdessä kansallisten viranomaisten kanssa. Tähän Europolin vahvistamiseen tulisi liittyä pidemmälle menevä parlamentaarinen (ks. ed.) ja oikeudellinen valvonta. Viimeksi mainitun kohdan osalta jotkut ovat vaatineet vastaavaa oikeudellisen valvonnan tasoa kuin mikä kansallisiin poliisivoimiin kohdistuu ja asettaneet myös Europolin henkilöstölle myönnetyn koskemattomuuden kyseenalaiseksi. Otettiin myös esiin tarve vahvistaa OLAFia (komission alainen Euroopan petostentorjuntavirasto) ja edistää sen, Europolin ja Eurojustin välistä synergiaa. Lopuksi jotkut jäsenet toivoivat, että ensin hyödynnettäisiin kaikki kansallisten poliisivoimien tehokkaat yhteistyömahdollisuudet. Yhteistyötä voitaisiin heidän mielestään vieläkin tiivistää.
21. Monien mukaan Eurojustia tulisi myös kehittää vastaavasti ja useat ovat sitä mieltä, että sen kehitys voisi johtaa Euroopan syyttäjäviranomaisen perustamiseen. Joidenkin mielestä tällaisen syyttäjäviranomaisen pitäisi voida saattaa määrätynlaiset rikokset jonkin Euroopan yhteisön tuomioistuimen käsiteltäväksi (jotkut haluaisivat aloittaa yhteisön taloudellisiin etuihin kohdistuvista petoksista), kun taas toiset arvioivat, että sen tulisi voida toimia ainoastaan kansallisissa tuomioistuimissa.

22. EU:n ulkorajoja käsiteltiin usein. Lähes kaikki asiaa käsitelleet toivoivat yhteisesti harjoitettua, vahvistettua valvontaa. Monien mukaan näin voitaisiin tehdä perustamalla yhteinen rajavartiolaitos. Toiset pitävät parempana läheisempää yhteistyötä jäsenvaltioiden rajavartiolaitosten välillä ja yhteisiä koulutustoimia. Monia väliaikaisehdotuksia esitettiin nykyisen tilanteen parantamiseksi, esimerkiksi siirtymistä yhteiseen järjestelmään asteittain niin, että ensin perustettaisiin tukiyksikkö kansallisten viranomaisten käyttöön. Jotkut korostivat rahoituksellisen solidaarisuuden tärkeyttä ja esittivät erilaisista, etenkin maantieteellisistä syistä kulujen jakamista niiden jäsenvaltioiden eduksi, joiden alueilla suurin osa yhteisistä ulkorajoista sijaitsee.
23. Puheenjohtaja päätti keskustelun kiittäen sen laatua. Keskustelussa oli pystytty käsittelemään syvällisesti hyvin tärkeää aihetta. Hän korosti valmistelukunnan jäsenten esittämien ehdotusten erilaisia sävyjä. Puheenjohtaja toivoi, että jatkettaisiin rajat ylittävän rikollisuuden käsitteen pohdintaa. Mitä pilarijakoon tulee, hän ehdotti käytännöllistä lähestymistapaa, jossa eri menettelyjä tarkastellaan ennakkoluulottomasti.
24. Puheenjohtaja totesi, että puheenjohtajisto aikoo pian ehdottaa työryhmän perustamista eräiden edellä mainittuihin aiheisiin liittyvien kysymysten tarkempaa tutkimista varten.

III Kansallisten parlamenttien asema eurooppalaisissa rakenteissa

25. Puheenjohtaja pyysi valmistelukunnan jäseniä kiinnittämään huomiota kolmeen Laekenin julistuksen sisältämään kysymykseen kansallisten parlamenttien asemasta. Hän ilmoitti, että keskustelun helpottamiseksi sihteeristö oli jo toimittanut valmistelukunnan jäsenille kaksi asiaa koskevaa asiakirjaa, joista toinen on kuvaileva keskusteluasiakirja (CONV 67/02), jossa hahmotellaan kansallisten parlamenttien nykyisten tehtävien suuria linjoja perussopimusten puitteissa ja luetellaan sarja ehdotuksia niiden tulevasta asemasta. Toisessa asiakirjassa (CONV 68/02) on kysymyksiä, joita valmistelukunnan jäsenet voisivat käsitellä keskusteluissa.

26. Ottaen huomioon, että suuri osa puhujista viittasi todellakin edellä mainitussa asiakirjassa olleisiin kysymyksiin, niitä voidaan käyttää myös tässä yhteydessä.
- i) Miten kansallisia parlamentteja voidaan auttaa niiden keskeisten tehtävien hoidossa unionin toiminnan demokraattisen legitiimiyden varmistamisessa?
27. Suurin osa puhujista oli sitä mieltä, että kansallisten parlamenttien tulisi olla enemmän mukana EU:n toiminnassa. Näin voisi tapahtua kansallisten hallitusten tehokkaamman valvonnan välityksellä (Pohjoismaiden valvontamekanismit tuotiin esiin). Kansallisten parlamenttien tulisi olla varhaisemmassa vaiheessa mukana lainsäädäntömenettelyssä. Tästä syystä eräät ehdottivat, että komissio toimittaisi kaikki lainsäädäntöehdotukset suoraan kansallisille parlamenteille samalla kun ne lähetetään Euroopan parlamentille ja neuvostolle ja että kansalliset parlamentit voisivat lisäksi osallistua vuosittaiseen keskusteluun komission työohjelmasta.
- ii) Kansallisten parlamenttien järjestelyt niiden valvoessa hallitustensa toimintaa neuvostossa vaihtelevat maittain. Vaikka järjestelyt ovatkin täysin kansalliseen toimivaltaan kuuluva asia, olisiko hyödyllistä vertailla, mitkä niistä ovat toimivimmat ja vaihtaa "parhaita käytäntöjä"?
28. Valmistelukunnan jäsenet korostivat, että on tietenkin jokaisen parlamentin oma asia päättää hallitukseen kohdistuvaa poliittista valvontaa koskevista säännöistään. Myönnettiin kuitenkin yleisesti, että olisi hyödyllistä vaihtaa puolin ja toisin tietoja parhaiten toimivista mekanismeista. Tästä syystä täsmennettiin, että jotta poliittinen valvonta olisi tehokasta, se tulisi tehdä etukäteen eli ennen kuin neuvosto on tehnyt ratkaisuaan. Tässä yhteydessä mainittiin neuvotteluvaltuuksien laatimiskäytäntö ja viitattiin tähän liittyen Suomen (CONV 82/02) ja Ruotsin (CONV 61/02) edustajien esityksiin. Joidenkin mielestä parlamentaarinen käytäntö neuvotteluvaltuuksien myöntämisestä hallitusten edustajille ei saisi olla liian jäykkä, vaan hallituksilla tulisi olla jonkin verran toimintavaraa, jottei neuvostossa syntyisi pullonkaulatilanteita. Eräät puhujat huomauttivat, että neuvoston toimiessa lainsäätäjänä sen

työskentelyn tulisi olla julkista, jotta kansalliset parlamentit voisivat valvoa hallituksiaan tehokkaasti; jotkut lisäsivät, että neuvoston työskentelyn parempi järjestely auttaisi myös saavuttamaan tämän tavoitteen. Monet ehdottivat lisäksi, että jäsenvaltioiden valtuuskuntiin neuvostossa voisi liittää kansallisten parlamenttien edustajan; toiset jäsenet olivat epäilevällä kannalla tämän ajatuksen suhteen.

iii) Olisiko syytä vahvistaa nykyisiä yhteistyömekanismeja kansallisten parlamenttien välillä? Entä Euroopan parlamentin kanssa?

29. Todettiin, että kansallisten parlamenttien parantunutta horisontaalista yhteistyötä EU:n toimien suhteen pidetään positiivisena kehityksenä. Tässä yhteydessä tietyt jäsenet ilmaisivat kannattavansa Cosacin vahvistamista (enemmän kokouksia, pysyvä sihteeristö ja yksimielisyyden sijaan enemmistöäänestys). Toiset ilmoittivat suhtautuvansa Cosacin toimintaan kriittisesti ja olevansa skeptisiä sen aseman suhteen. Ehdotettiin kansallisten parlamenttien erikoisvaltuuskuntien ja Euroopan parlamentin vastaavien valiokuntien tiivistettyä yhteistyötä. Lisäksi jotkut ehdottivat, että kansallisten parlamenttien edustajat voisivat tulla Euroopan parlamenttiin esittämään kysymyksiä komissiolle ja perustaa toimistoja Brysseliin EP:n työskentelyn seuraamiseksi.

iv) Voisiko ajatella, että kansalliset parlamentit olisivat kollektiivisesti edustettuina uudessa toimielimessä? Missä kokoonpanossa ja mitä toimivaltaa sillä olisi?

30. Valmistelukunnan jäsenten suuri enemmistö ilmaisi olevansa epäilevällä kannalla uuden, ainoastaan kansallisia parlamenteja edustavan elimen perustamisen suhteen. Esitettiin, että uuden elimen perustaminen saattaisi tehdä EU:n institutionaalisen rakenteen kansalaisten kannalta mutkikkaammaksi ja vähemmän näkyväksi. Jotkut painottivat myös, että tällainen elin, oli se Euroopan parlamentin toinen kamari tai itsenäinen kamari, heikentäisi poliittisesti Euroopan parlamenttia juuri silloin, kun siitä pitäisi tulla yleissääntöisesti rinnakkaislainsäätäjä. Samat varaukset esitettiin ehdotukseen, jonka mukaan Euroopan parlamentin jäsenten tulisi olla samanaikaisesti kansallisten parlamenttien jäseniä.

31. Jotkut jäsenet esittivät kuitenkin, että kansallisten parlamenttien ja Euroopan parlamentin edustajista koostuva kongressi voisi kokoontua valitsemaan komission puheenjohtajan.
32. Eräät olivat sitä mieltä, että toissijaisuusperiaatteen valvonnan tulisi olla luonteeltaan poliittista, sikäli kuin tämä periaate ja Euroopan unionin ja sen jäsenvaltioiden välinen toimivallanjako aiheuttavat tämänluontoisia ongelmia; he korostivat, että kansallisten parlamenttien tulisi ottaa osaa valvontaan (jotkut mainitsivat tässä yhteydessä, että olisi hyödyllistä kehittää edelleen ajatusta ad hoc -komiteasta). Toiset lähtivät siitä, että EU on oikeusyhteisö, joten valvonnan tulee olla luonteeltaan oikeudellista. Tässä yhteydessä kysyttiin, tuleeko valvontaa harjoittaa etu- vai jälkikäteen ja voisivatko kansalliset parlamentit saada oikeuden saattaa tähän aiheeseen liittyviä asioita yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi.
- v) Olisiko syytä tehdä kansallisten parlamenttien kuulemisesta pakollista siinä tapauksessa, että päädytään toimivallan laajentamiseen? Missä muodossa?
33. Joissakin puheenvuoroissa tähdättiin kansallisten parlamenttien kuulemiseen etenkin niillä aloilla, joilla Euroopan parlamentin osallistumisaste ei ole kovin korkea (esimerkiksi ulko- ja turvallisuuspolitiikka, sisä- ja oikeusasioihin liittyvä politiikka). Lisäksi jotkut ehdottivat, että Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 308 artiklan tyyppisten lausekkeiden kohdalla, jotka antavat EU:lle mahdollisuuden toteuttaa poikkeustoimia silloinkin kun sillä ei ole varsinaista toimivaltaa, voitaisiin kuulla kansallisia parlamentteja. Jotkut ehdottivat, että perussopimuksia tarkistettaessa tai EU:n toimivaltaa muutettaessa valmistelukunnan tapaista elintä tulisi kuulla.
34. Tämän esityslistan kohdan päätteeksi puheenjohtaja totesi, että valmistelukunnan jäsenten näkemykset kallistuivat pidemminkin nykyisen järjestelmän parantamisen puolelle. Hänen mielestään oli vielä kysyttävä, eivätkö kansalaiset odota valmistelukunnalta enemmän tuloksia; tästä syystä hän ehdotti kansalliset parlamentit -työryhmän puheenjohtajalle, että innovoivia aloitteita ei suljettaisi pois.

IV Työryhmien kokoonpano

35. Puheenjohtaja viittasi asiakirjaan CONV 77/02, joka sisältää puheenjohtajiston laatiman työryhmien kokoonpanon, ja totesi, että työryhmien muodostamisessa on useimmiten noudatettu valmistelukunnan jäsenten ensisijaisia toiveita. Joissakin tapauksissa on täytynyt valita toiseksi mainittu vaihtoehto siitä syystä, että joihinkin ryhmiin on ollut ehdolla liian suuri määrä henkilöitä. Ketään ei ole sijoitettu sellaiseen ryhmään, jonka hän olisi ilmoittanut vasta kolmanneksi vaihtoehdoksi.
36. Edellisessä täysistunnossa ja sen jälkeen kirjallisesti esitetyn tulevia työryhmiä koskevan kysymyksen osalta puheenjohtaja muistutti aiemman oikeus- ja sisäasioita koskeneen keskustelun yhteydessä päätetystä lähestymistavasta, jonka mukaan pääosan työskentelystä tulee tapahtua valmistelukunnassa pirstoutumisen välttämiseksi. Työryhmien tarkoituksena on käsitellä erityiskysymyksiä, jotka ovat tulleet esille täysistunnon keskusteluissa, sekä laatia valmistelukuntaa varten niihin liittyviä vastausehdotuksia. Yleisluontoisia poliittisia kysymyksiä on yhä käsiteltävä valmistelukunnan täysistunnossa.
37. Koskien pyyntöä, että kuusi ensimmäistä työryhmää antaisivat selvityksensä valmistelukunnalle nopeammin kuin alun perin suunniteltiin, puheenjohtaja rohkaisi työryhmien puheenjohtajia tähtäämään tähän, jotta kaikki työryhmät voisivat, mikäli suinkin mahdollista, saattaa työnsä päätökseen jo syys- tai lokakuussa.
- Seuraavaksi puheenjohtaja totesi, että vapauteen, turvallisuuteen ja oikeuteen perustuvasta alueesta käydyssä keskustelussa on ilmennyt tarve perustaa työryhmä, joka käsittelee perusteellisemmin tiettyjä tarkasti määriteltyjä kysymyksiä ja jonka tehtävät puheenjohtajisto aikoo lähiaikoina määritellä; puheenjohtaja mainitsi esimerkkinä edellä mainituista kysymyksistä paremman jäsenvaltioiden ja EU:n olemassa olevien tehtävien määrittelyn samoin kuin niiden menettelytapojen määrittelyn, joita EU noudattaa näillä aloilla, mukaan lukien kysymys siitä, voidaanko niitä siirtää kohti yhteisön järjestelmää.

38. Hän lisäsi, että seuraavassa täysistunnossa EU:n ulkoisten toimien käsittelyn yhteydessä voidaan varmaankin määritellä tiettyjä teknisiä kysymyksiä, joita on tarkasteltava työryhmätasolla, ja että tulevilla keskusteluilla tulee todennäköisesti esille mahdollisuus luoda uusia työryhmiä.
39. Erään valmistelukunnan jäsenen pyynnöstä kuuden ensimmäisen työryhmän puheenjohtajat ilmoittivat ryhmiensä ensimmäisten kokoontumisten päivämäärät.

V Muut asiat

– Kansalaisyhteiskuntaa käsittelevä istunto 24. ja 25. kesäkuuta

40. Puheenjohtaja palautti mieliin seuraavan istunnon tavoitteen ja erityiset puitteet: se pidetään Euroopan parlamentin suuressa täysistuntosalissa, jotta valmistelukunta voisi vastaanottaa kansalaisyhteiskunnan järjestöjen edustajat ja käydä vuoropuhelua heidän kanssaan etenkin sinisten korttien avulla. On myös tarkoitus, että jokaisesta maasta yksi valmistelukunnan jäsen raportoi kansalaisyhteiskunnan kanssa kansallisella tasolla käydyistä keskusteluista. Puheenjohtaja viittasi lisäksi asiakirjaan CONV 79/02, joka koskee kahdeksan kontaktiryhmän kokouksia kansalaisyhteiskunnan järjestöjen kanssa ja kehotti valmistelukunnan jäseniä osallistumaan ahkerasti näihin kahdeksaan kokoukseen.

– Nuorten Eurooppa-valmistelukunta

41. Puheenjohtaja otti esille Brysselissä 9.–12. heinäkuuta pidettävän nuorten Eurooppa-valmistelukunnan kokouksen valmistelut ja kiitti valmistelukunnan jäseniä osallistumisesta edustavien ja motivoituneiden nuorten valintaan. Hän ilmoitti, että valmistelukunnan seuraavan istunnon yhteydessä annetaan tarkempia tietoja tästä tärkeästä kokouksesta.
42. Puheenjohtaja päätti istunnon muistuttaen, että seuraavan, maanantaina 24. kesäkuuta klo 14.30 ja tiistaina 25. kesäkuuta klo 9.30 pidettävän istunnon pääkohtana on kansalaisyhteiskunnan kanssa käytävä vuoropuhelu; puheenjohtaja antaa tässä istunnossa valmistelukunnalle myös raportin Sevillassa pidetystä Eurooppa-neuvoston kokouksesta, jossa hänen tehtävänä oli antaa Laekenin julistuksen mukaisesti suullinen selonteko valmistelukunnan työskentelyn etenemisestä.